

Arrest

nr. 240 051 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MARQUET
Josse Goffinlaan 158
1082 SINT-AGATHA-BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. MARQUET en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 oktober 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 29 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker verzoekt op 27 juni 2019 een tweede keer om internationale bescherming. Nadat dit verzoek op 20 september 2019 ontvankelijk wordt verklaard en verzoeker op 21 oktober 2019 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) opnieuw wordt gehoord, beslist de commissaris-generaal op 27 november 2019 opnieuw tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 november 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Pashtoense origine.

Eerder verklaarde u dat u afkomstig bent van Khushal Khail (district Tagab, provincie Kapisa). U volgde enkele jaren koranlessen in de plaatselijke moskee maar bent grotendeels ongeletterd gebleven. U beweerde minderjarig te zijn. Uw moeder en uw vijf jongere broers verbleven in Qarjanwala (eveneens in Tagab), zo zei u, bij uw oom R. (...) die daar woont. Een drietal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zouden vier personen van de Taliban u hebben aangesproken. U was op dat moment met uw vee aan de voet van de berg. De Taliban wilden weten wie u was en waar u woonde. Vervolgens zeiden ze dat ze honger hadden, en dat u hen eten moest brengen. U liep naar huis, liet uw moeder eten klaarmaken en bracht dit vervolgens naar de Taliban. Kort daarna brak een gevecht uit waarbij de Taliban werden aangevallen en onder vuur genomen. U schrok en rende naar huis. Drie dagen later zijn de Taliban naar uw huis gekomen. De Taliban meenden dat u hen had verraden en betichtten u van spionage. U had zich verstopt en de Taliban konden u niet vinden. Zij zijn nog enkele keren teruggekomen en hebben dan uw vader, die zij ook een spion noemden, ontvoerd. Zestien dagen later brachten ze zijn dode lichaam terug. Al die tijd leefde u ondergedoken bij uw oom. Omdat u niet veilig was voor de Taliban en omdat ook uw oom de Taliban vreesde, werd beslist dat u moest vertrekken.

U ging naar Nimroz, stak de grens over en bent vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België gekomen. Op 9 oktober 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verklaringen legde u de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uzelf en van uw vader neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 29 mei 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kwam daarbij tot de vaststelling dat aan uw beweerde herkomst uit Tagab niet het minste geloof kon worden gehecht. U diende geen beroep in.

Zonder België te hebben verlaten heeft u op 27 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard, waarna u op 21 oktober 2019 nogmaals gehoord werd. U wijzigde uw relaas op tal van punten en verklaart deze keer wat volgt. U bent in Pakistan of Afghanistan geboren, dat bent u niet zeker. U groeide als Afghaans vluchteling op in Gujrat, provincie Punjab in Pakistan. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig van Tagab, Kapisa, zoals u eerder ook heeft gezegd. U heeft drie oudere zussen waar u tijdens de eerste asielprocedure geen melding van maakte. Tevens geeft u nu aan dat u de jongste van vijf broers bent, en niet de oudste zoals u voordien verklaarde. Uw broers wonen met hun gezinnen ergens in Pakistan, uw gehuwde zussen verblijven met hun echtgenoten en kinderen in Jalalabad.

De situatie voor Afghanen in Pakistan was erg moeilijk. Jullie werden veelvuldig lastig gevallen door de politie. Om die reden besliste uw vader drie, vier of vijf jaar geleden met gezin naar Tagab terug te keren, waar jullie dan de problemen zouden hebben gekend die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. De Taliban beschuldigden u van samenwerking met de autoriteiten, vervolgens ontvoerden en vermoordden zij uw vader. Na een verblijf van vier of vijf maanden in Tagab bent u met uw moeder naar Gujrat teruggekeerd. Zij verblijft daar nog steeds. Omdat u de situatie in Pakistan beu was, bleef u daar maar vijftien tot twintig dagen alvorens het land definitief te verlaten. U was vijf of zes maanden onderweg alvorens hier op 9 oktober 2018 een eerste asielprocedure op te starten.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: de originele PoR (Proof of Registration) kaarten van u en uw ouders en de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uit uw huidige verklaringen duidelijk blijkt dat u tijdens uw eerste asielpcedure getracht heeft de asielinstanties om de tuin te leiden middels het afleggen van bedrieglijke verklaringen over (onder meer) uw leeftijd, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw familiesamenstelling. U argumenteert dat u naar België kwam zonder op de hoogte te zijn van de gangbare procedure. U zou ook het verkeerde advies van mensen in het opvangcentrum hebben gevolgd (CGVS, p.4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke argumentatie niet afdoende is: van iemand die beweert voor zijn leven te vrezen en de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag worden verwacht dat deze persoon van bij het begin een eerlijk relaas brengt, zoals u overigens al van bij het begin van de eerste asielpcedure werd gevraagd. Bovendien stelt het CGVS vast dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming opnieuw een weinig overtuigend relaas brengt.

Zo blijkt u over tal van zaken nog steeds geen duidelijkheid te verschaffen. U zegt dat u niet de oudste maar de jongste van vijf broers bent (CGVS, p.6). Uw vier oudere broers hebben vrouw en kinderen, doch beweert u niet te weten waar zij verblijven: volgens u zijn ze “ergens in Gujrat”, u weet niet waar (CGVS, p.17). Het CGVS ziet niet in waarom u niet zou weten waar zij precies verblijven. Andermaal lijkt u zaken te willen verbergen. Voorts heeft u drie gehuwde zussen wiens bestaan u eerder verzwegen. U zegt dat zij met hun echtgenoten naar Afghanistan terugkeerden, maar zegt niet te weten waar in Afghanistan ze zouden zijn. Als het CGVS u aanspoort om hierover de waarheid te vertellen, verklaart u dat zij ergens in de provincie Nangarhar zijn maar zegt u geen exactere informatie te hebben. Als het CGVS vervolgens oppert dat zij dan wellicht in de provinciale hoofdstad Jalalabad wonen, beaamt u dit dan weer (CGVS, p.5). Uw terughoudendheid om een eerlijk zicht te bieden op dergelijke zaken is opmerkelijk en roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Hetzelfde kon overigens ook nog worden vastgesteld bij de bespreking van enkele andere aspecten van uw relaas. Zo beweert u eerst dat u ongeschoold bent. Echter kan u, een Afghaan die nooit naar school zou zijn gegaan, wel Urdu en Punjabi lezen (CGVS, p.14). Dit is zeer merkwaardig. Als het CGVS vervolgens stelt dat uit het antwoord van het UNHCR mogelijks ook zal blijken dat u wél naar school ging, zegt u plots dat u wel vier jaar onderwijs genoot (CGVS, p.16). Het is veelzeggend voor uw algemene geloofwaardigheid dat u uw verklaringen andermaal dient te wijzigen. Zelfs over het lot van uw vierde zus, Z. B. (...) genaamd, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens een onderhoud bij de DVZ heette het nog dat zij op tweejarige leeftijd bij “een raketaanval” om het leven kwam (fiche NBMV d.d. 8 oktober 2018). Later beweerde u dat zij ouder was dan u en dat zij drie jaar daarvoor een natuurlijke dood stierf (verklaring DVZ d.d. 15 januari 2019, vraag 17). Bij het CGVS kwam u vertellen dat zij twee jaar oud was toen zij door “een kogel” werd geraakt (CGVS, 25 februari 2019, p.2), nu zegt u eerst dat zij achttien was toen ze door een raketaanval werd gedood (CGVS, p.11), waarna u uw verklaringen andermaal wijzigt en zegt dat zij door een kogel om het leven kwam (CGVS, p.11). Het hoeft geen betoog dat dergelijk warrig en tegenstrijdig relaas uw zaak niet vooruit helpt en het er dan ook eerder op lijkt dat u op uw achtergrond en op de verblijfplaatsen van uw familieleden geen eerlijk zicht wenst te bieden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan de asielmotieven die u al tijdens uw eerste asielpcedure aanbracht, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Immers kwam het CGVS eerder al tot de conclusie dat u uw verblijf in Tagab niet aannemelijk maakte, en kan uw zeer gebrekkige kennis van de regio niet louter worden verklaard door wat u heden komt beweren, namelijk dat u slechts vijf of

zes maanden in Khushal Khail zou hebben gewoond. Bovendien is het zeer onduidelijk wanneer u naar Tagab zou zijn teruggekeerd. U kent geen maand of jaartal, u meent dat het "drie, vier of vijf jaar geleden" is (CGVS, p.3). Het is niet aannemelijk dat iemand die zijn leven lang in Pakistan zou hebben gewoond, niet zou kunnen duiden wanneer hij naar zijn dorp in Afghanistan terugkeerde. U zegt dat u in die periode wel de door u eerder voorgelegde taskara verkreeg (CGVS, p.3). Echter merkte het CGVS in de weigeringsbeslissing van 29 mei 2019 al op dat de waarde van dit stuk bijzonder relatief is. Bovendien dateert deze taskara van 30 saur 1396 (20 mei 2017), terwijl u in oktober 2018 in België aankwam en daaraan voorafgaand vijf of zes maanden in Tagab zou zijn geweest, vervolgens vijftien tot twintig dagen in Pakistan verbleef en vijf of zes maanden onderweg naar België. Het moge bijgevolg duidelijk zijn dat de taskara onmogelijk tijdens uw verblijf in Tagab kan zijn uitgereikt. U brengt bovendien geen andere elementen of stukken aan die uw terugkeer naar deze regio enigszins geloofwaardig zouden maken. Dat ook uw verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan, en hiermee samenhangend uw verklaringen over uw verblijfplaatsen de laatste jaren, dermate twijfelachtig zijn, is eens te meer een opmerkelijke vaststelling.

Voorts kan worden opgemerkt dat enig opportunisme u niet vreemd is. Het CGVS kon namelijk vaststellen dat u over zowat alle aspecten van uw asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde, zodat het zou verbazen dat uw zogezegde problemen met de Taliban wel op waarheid berusten. Bovendien wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd dat aan uw vrees voor de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht. U herhaalt dat de Taliban u beschuldigden van spionage. Volgens hen zou u de autoriteiten hebben geïnformeerd over hun aanwezigheid in het dorp, waarna deze de Taliban zouden hebben aangevallen. Echter meent u dat de Taliban u vervolgens verantwoordelijk hielden voor de dood van "twee of drie" van hun strijders (CGVS, p.13), terwijl u het tijdens uw eerste asielprocedure nog had over één dode Talib (CGVS, 25 februari 2019, p.14). U verklaarde toen ook dat u na het incident onderdook bij uw oom (CGVS, 25 februari 2019, p.16). U lijkt dit nu niet meer te weten en zegt dat u gewoon thuis was, of bij uw burens. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweert u plots dat u eerst enkele dagen thuis was en dan bij uw oom, waarna u uw relaas nog eens wijzigt, en verklaart dat u ook enkele dagen bij de burens was, en daarna pas bij uw oom (CGVS, p.13). Dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht moge duidelijk zijn.

Gezien het bedrieglijke karakter van uw relaas kan overigens ook worden verondersteld dat uw vader niet door de Taliban werd gedood en dus nog in leven is. Wat dit betreft, wijst het CGVS op de bevreemdende verklaringen die u bij de DVZ aflegde. U zei daar dat uw moeder nog in Gujrat woont. Toen men u vroeg bij wie zij dan woont, antwoordde u dit niet te weten (verklaring volgend verzoek d.d. 5 september 2019, vraag 15). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u, die regelmatig contact heeft met uw moeder, niet zou weten bij wie zij daar zou verblijven. Dit wekt toch het vermoeden dat zij gewoon bij uw vader is. Heden verklaart u dan weer dat u uw moeder contacteerde en haar vroeg naar haar situatie. U zou immers "details" nodig hebben gehad voor uw "grote interview". Dat u nu te weten zou zijn gekomen dat de onbekende bij wie ze verblijft de huiseigenaar is (CGVS, p.10), lijkt evenwel een weinig aannemelijke uitleg.

Keer op keer blijkt dat u helemaal niet klaar bent om een duidelijk zicht te bieden op uw achtergrond, uw verblijfplaatsen, de situatie van uw familie en de problemen die u zouden hebben doen besluiten naar Europa te komen. Gezien al deze vaststellingen kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid

geviseerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviseerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw onderwijsniveau, waardoor in casu moet worden aangenomen dat u langer naar school bent gegaan dan u wenst toe te geven. Naar eigen zeggen bent u behalve het Urdu en het Punjabi ook het Dari en het Pashtu, de twee landstalen van Afghanistan, machtig. Uw moedertaal is het Pashtu, dat tevens ook de voertaal is in Jalalabad (CGVS, p.2). U verklaart dat u al op vroege leeftijd ging werken om in de noden van uw familie te voorzien (CGVS, p.14). Verwacht mag worden dat iemand zoals u ook in Jalalabad aan de slag kan gaan. Bovendien dienen zich daar enkele mogelijkheden aan wat dit betreft. Immers zegt u dat uw drie zussen in Jalalabad wonen en dat zij "welvarend" zijn (CGVS, p.5). Het is immers zo dat hun echtgenoten daar grote zaken hebben, al zegt u niet te weten wat zij precies doen (CGVS, p.12). Evenwel kan worden opgemerkt dat de aanwezigheid van uw familie in Jalalabad, alsook het feit dat uw schoonbroers daar goede zaken doen, doet vermoeden dat u kan rekenen op hun hulp, bijvoorbeeld in de vorm van onderdak of een of andere vorm van tewerkstelling in hun handelszaken. Dat die echtgenoten van uw zussen dergelijke zaken niet zouden aanvaarden (CGVS, p.12), lijkt een boude uitspraak die u op geen enkele manier staaft. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de Taliban u als een spion beschouwen en u ook daar zullen viseren (CGVS, p.15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde stukken leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De PoR kaarten tonen aan dat u en uw ouders in Pakistan werden geregistreerd en er als vluchtelingen verbleven. Uit deze kaarten blijkt ook dat uw familie oorspronkelijk uit Tagab afkomstig is. Echter toont u hiermee niet aan zelf ooit in Kapisa te hebben gewoond. De enveloppe bevestigt dat u post kreeg uit Lahore, Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat in de bestreden beslissing verwerende partij als volgt stelt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op ernstige schade’ zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de verklaringen naar aanleiding van zijn eerste aanvraag.

Hierover wenst verzoeker te verklaren dat hij tijdens het eerste interview foutieve verklaringen heeft afgelegd onder invloed van personen rond hem die hem aanraadden bepaalde elementen te verdraaien zodat hij een grotere kans zou hebben op toekenning van internationale bescherming. Verzoeker beseft dat dit een grote fout was en wenste dit naar aanleiding van zijn volgend verzoek recht te zetten.

Verzoeker verbleef de grootste periode in zijn leven in Pakistan, met de rest van zijn gezin. Om zijn verblijf hier te staven heeft hij de originele proof of registration documenten van zichzelf en beide ouders neergelegd, alsook de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd.

Wat betreft de situatie van de familieleden van verzoeker kan verzoeker de volgende informatie meegeven. De drie zussen van verzoeker verblijven in Jalalabad bij hun echtgenoten. Verzoekende partij heeft niet veel/geen contact met zijn zussen gezien de echtgenoten van zijn zussen daar niet akkoord mee zijn. Zijn oudere broers verblijven nog steeds in Gujrat, Pakistan, samen met hun echtgenoten. Ook de moeder van verzoeker verblijft in Gujrat. Verzoeker kent geen details van hun huidige omstandigheden gezien het niet makkelijk is contact te krijgen/houden met hen.

Verder meent verwerende partij dat verzoeker zijn verblijf te Tagab niet aannemelijk maakt en over een gebrekkige kennis beschikt wat betreft deze regio. In de periode dat verzoeker terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan en daar enkele maanden verbleef, verkreeg hij de taksara die tijdens de eerste aanvraag tot internationale bescherming reeds werd voorgelegd. Verwerende partij meent dat de waarde van dit stuk bijzonder relatief dient te worden geacht gezien de datum van aflevering van de taksara niet perfect overeenstemt met het asielrelaas van verzoeker. Hierbij dient gewezen te worden op het gebrek aan een concrete tijdslijn. Het is voor verzoeker absoluut niet makkelijk concreet te stellen op welk ogenblik hij waar naartoe is getrokken gezien de verschillende verblijfplaatsen en plotse reden van vertrek.

Verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Afghanistan, gezien de gebeurtenissen, gedood te zullen worden door de Taliban. Nadat zij de vader van verzoeker reeds om het leven brachten zullen ze niet aarzelen hetzelfde te doen bij verzoeker indien zij er weet van krijgen dat hij zich terug op het grondgebied bevindt. Verzoekende partij

Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

Verwerende partij is van mening dat verzoeker in Afghanistan over een reëel intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad. Volgens verwerende partij staan de meeste steden onder controle van de Afghaanse overheid en zijn er sterke regionale verschillen doorheen het land.

Verzoeker heeft nochtans geen enkele persoon in Jalalabad waarbij hij terecht zou kunnen, gezien hij geen contact heeft met zijn zussen.

*Bovendien vermeldt het verslag betreffende Afghanistan, COI Focus AFGHANISTAN: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum), op pagina 21, samengesteld door verwerende partij zelf, het volgende:
(...)*

Verwerende partij stelt dus onterecht dat Jalalabad voor verzoeker een intern vluchtalternatief zou vormen.

Dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak."

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel waaraan de bestreden beslissing volgens hem tekort komt en laat hij het volgende gelden:

"De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken.

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Dat verwerende partij onterecht stelt dat verzoeker zou beschikken over een intern vluchtalternatief."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)" van 26 augustus 2019 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 26 februari 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën neer van zijn schoolrapport (stuk 1), van elektriciteitsafrekeningen op het adres van zijn moeder (stuk 2), van een PoR-kaart van zijn zus (stuk 3) en van foto's van zichzelf en zijn broer (stuk 4) neer.

2.2.3. Op 13 augustus 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van 12 maart 2020 en aan een kaart van 27 november 2019 van de regio van de stad Jalalabad.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen van de bij zijn aanvullende nota van 26 februari 2020 gevoegde documenten neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) uit zijn huidige verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming getracht heeft de asielinstanties om de tuin te leiden middels het afleggen van bedrieglijke verklaringen over (onder meer) zijn leeftijd, zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en zijn familiale samenstelling en (ii) hij naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming opnieuw een weinig overtuigend relaas brengt, aangezien (a) hij

ook heden over tal van zaken, waaronder de verblijfplaatsen van zijn oudere broers en zussen, zijn scholing en het lot van zijn vierde zus, geen duidelijkheid blijkt te verschaffen, (b) hij blijft vasthouden aan de asielmotieven die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en dewelke reeds ongeloofwaardig werden bevonden omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verblijf in het district Tagab en hij zijn gebrekkige kennis van de regio niet kan verklaren door het feit dat hij slechts vijf of zes maanden in Khushal Khail zou hebben gewoond en bovendien hoe dan ook vage verklaringen aflegt over wanneer hij naar Tagab zou zijn teruggekeerd, (c) zijn verklaringen over de door hem voorgehouden vrees voor de taliban bovendien behept zijn met tegenstrijdigheden, en (d) gelet op het voorgaande evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat zijn vader door de taliban gedood zou zijn, wat wordt versterkt door zijn ongeloofwaardige verklaringen over de verblijfplaats van zijn moeder, omdat (B) hij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door hem neergelegde stukken niet tot een andersluidende appreciatie leiden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 29 mei 2019 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa. Verzoeker blijkt geen beroep te hebben gedaan op de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen om deze beslissing aan te vechten.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen bijstelt. Hij geeft thans immers aan dat hij in Pakistan of Afghanistan is geboren en dat hij als Afghaans vluchteling opgroeide in Gujrat, in de provincie Punjab in Pakistan. Hij verklaart evenwel nog steeds dat zijn familie oorspronkelijk afkomstig is van het district Tagab, in de provincie Kapisa in Afghanistan. Verzoeker merkt tevens op dat hij drie oudere zussen heeft waarvan hij geen melding heeft gemaakt in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, alsook dat hij de jongste – en dus niet de oudste – van vijf broers is. Zijn broers zouden met hun gezinnen ergens in Pakistan wonen en zijn gehuwde zussen zouden met hun echtgenoten en kinderen in Jalalabad verblijven. Verzoeker voert aan dat de situatie voor Afghanen in

Pakistan erg moeilijk is, en dat zijn vader hierdoor drie, vier of vijf jaar geleden besloot om met zijn gezin terug te keren naar het Afghaanse district Tagab. Verzoeker haalt vervolgens aan dat de problemen met de taliban, zoals hij deze in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft geschetst, zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Verzoeker verklaart na een verblijf van vier of vijf maanden in Tagab, waarin de taliban hem beschuldigde van spionage en zijn vader ontvoerd en vermoord werd, met zijn moeder te zijn teruggekeerd naar Gujrat. Hier zou zijn moeder thans nog steeds verblijven, maar verzoeker besloot na vijftien tot twintig dagen om het land definitief te verlaten.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker zijn originele Proof of Registration (PoR)-kaarten en deze van zijn ouders neer, evenals de enveloppe waarmee deze stukken werden verstuurd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing hierover, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig betoog kan worden geacht om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, of om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, alsook zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling fundamenteel wijzigt. Immers, waar verzoeker doorheen zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorhiel dat hij gedurende zijn hele leven tot vlak voor zijn vertrek naar België in het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa had verbleven, verklaart hij thans in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming dat hij ofwel in Pakistan ofwel in Afghanistan werd geboren, dat hij in Gurjat, in de provincie Punjab in Pakistan opgroeide als Afghaans vluchteling, dat zijn vader drie, vier of vijf jaar geleden besloot om met het gezin terug te keren naar Tagab, dat hij na een verblijf van vier of vijf maanden in Tagab met zijn moeder terugkeerde naar Gurjat, dat hij vier zussen heeft, dat hij niet de oudste, maar de jongste van vijf broers is en dat zijn broers met hun gezinnen ergens in Pakistan wonen en zijn gehuwde zussen in Jalalabad. Ook de Raad is van oordeel dat verzoekers bedrieglijke verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming over zijn verblijf in Afghanistan, zijn leeftijd en zijn familiale samenstelling afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij een grote fout heeft begaan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat hij deze wenste recht te zetten in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming door thans toe te geven dat hij voor het grootste deel van zijn leven in Pakistan heeft verbleven met de rest van zijn gezin, slaagt verzoeker er allerminst in te overtuigen. Immers, indien verzoeker meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming en hiertoe de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt, kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure alle relevante gegevens, waaronder alle elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming correct verstrekt. Deze gegevens behelzen onder meer de identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat minstens een deel van de door verzoeker thans afgelegde verklaringen niet in overeenstemming is met de gegevens die Cedoca op 22 oktober 2019 van UNHCR Pakistan verkreeg op basis van de door verzoeker voorgelegde PoR-kaart (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 21, map met 'landeninformatie', COI Case "AFG/PAK2019-039"), wat de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen in ernstige mate ondermijnt. Immers, waar verzoeker

tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming toegeeft dat hij zich onterecht voordeed als minderjarige en dat hij op 23 mei 1998 werd geboren, wat zijn ouders ook aan de Pakistaanse autoriteiten zouden hebben doorgegeven (adm. doss., stuk 23, verklaring volgend verzoek, vraag 4, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), moet worden opgemerkt dat uit de informatie van UNHCR Pakistan blijkt dat verzoekers geboortedatum daar bekend stond als 1 januari 1991. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar hij geboren is. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf in Khushaikhel, in de Afghaanse provincie Kapisa, district Tagab, te zijn geboren (adm. doss., stuk 23, verklaring volgend verzoek, vraag 5), stelde hij op het CGVS niet te weten of hij in Afghanistan of in Pakistan is geboren (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), wat op zich reeds ongeloofwaardig is. Bovendien blijkt uit de informatie van UNHCR Pakistan dat “Pakistan Arrival Year” wordt gesitueerd in 1985 (adm. doss., stuk 21, map met ‘landeninformatie’, COI Case “AFG/PAK2019-039”), wat er nochtans op duidt dat verzoeker in Pakistan geboren zou zijn, temeer nu wordt opgemerkt dat verzoeker en zijn familie niet gerepatrieerd zijn naar Afghanistan en hij in 2014 een geldige kaarthouder was door gebruik te maken van de hernieuwingsprocedure. Dat verzoeker hierover erg vaag blijft, doet dan ook vermoeden dat hij ook op heden geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaatsen, leeftijd en familiale samenstelling.

Bovendien merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeker ook in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige verklaringen aflegt.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst als volgt overwogen:

“Zo blijkt u over tal van zaken nog steeds geen duidelijkheid te verschaffen. U zegt dat u niet de oudste maar de jongste van vijf broers bent (CGVS, p.6). Uw vier oudere broers hebben vrouw en kinderen, doch beweert u niet te weten waar zij verblijven: volgens u zijn ze “ergens in Gujrat”, u weet niet waar (CGVS, p.17). Het CGVS ziet niet in waarom u niet zou weten waar zij precies verblijven. Andermaal lijkt u zaken te willen verbergen. Voorts heeft u drie gehuwde zussen wiens bestaan u eerder verzwegen. U zegt dat zij met hun echtgenoten naar Afghanistan terugkeerden, maar zegt niet te weten waar in Afghanistan ze zouden zijn. Als het CGVS u aanspoort om hierover de waarheid te vertellen, verklaart u dat zij ergens in de provincie Nangarhar zijn maar zegt u geen exactere informatie te hebben. Als het CGVS vervolgens oppert dat zij dan wellicht in de provinciale hoofdstad Jalalabad wonen, beaamt u dit dan weer (CGVS, p.5). Uw terughoudendheid om een eerlijk zicht te bieden op dergelijke zaken is opmerkelijk en roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.”

Met het louter volharden in zijn verklaring als zouden zijn drie zussen in Jalalabad verblijven en zijn oudere broers en moeder in Gujrat, en het louter poneren dat hij geen details kent over hun huidige omstandigheden aangezien het niet gemakkelijk is met hen contact te krijgen/houden, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Deze uitleg ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn vluchtrelaas beoordelen en kan de Raad niet overtuigen, te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn moeder een mobiele telefoon heeft en hij haar kon bellen om verdere details te verkrijgen voor zijn “grote interview” (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Voormeld gebrek aan informatie over de verblijfplaatsen en levensomstandigheden van zijn familieleden doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Hetzelfde kon overigens ook nog worden vastgesteld bij de bespreking van enkele andere aspecten van uw relaas. Zo beweert u eerst dat u ongeschoold bent. Echter kan u, een Afghaan die nooit naar school zou zijn gegaan, wel Urdu en Punjabi lezen (CGVS, p.14). Dit is zeer merkwaardig. Als het CGVS vervolgens stelt dat uit het antwoord van het UNHCR mogelijks ook zal blijken dat u wél naar school ging, zegt u plots dat u wel vier jaar onderwijs genoot (CGVS, p.16). Het is veelzeggend voor uw algemene geloofwaardigheid dat u uw verklaringen andermaal dient te wijzigen. Zelfs over het lot van uw vierde zus, Z. B. (...) genaamd, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens een onderhoud bij de DVZ heette het nog dat zij op tweejarige leeftijd bij “een raketaanval” om het leven kwam (fiche NBMV d.d. 8 oktober 2018). Later beweerde u dat zij ouder was dan u en dat zij drie jaar daarvoor een natuurlijke dood stierf (verklaring DVZ d.d. 15 januari 2019, vraag 17). Bij het CGVS kwam u vertellen dat zij twee jaar oud was toen zij door “een kogel” werd geraakt (CGVS, 25 februari 2019, p.2), nu zegt u eerst dat zij achttien was toen ze door een raketaanval werd gedood (CGVS, p.11), waarna u uw verklaringen andermaal wijzigt en zegt dat zij door een kogel om het leven kwam (CGVS, p.11). Het hoeft geen betoog dat dergelijk warrig en tegenstrijdig relaas uw zaak niet vooruit helpt en het er dan

ook eerder op lijkt dat u op uw achtergrond en op de verblijfplaatsen van uw familieleden geen eerlijk zicht wenst te bieden."

Verzoeker laat deze vaststellingen en overwegingen volledig ongemoeid, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban considereert de commissaris-generaal nog terecht als volgt:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan de asielmotieven die u al tijdens uw eerste asielprocedure aanbracht, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Immers kwam het CGVS eerder al tot de conclusie dat u uw verblijf in Tagab niet aannemelijk maakte, en kan uw zeer gebrekkige kennis van de regio niet louter worden verklaard door wat u heden komt beweren, namelijk dat u slechts vijf of zes maanden in Khushal Khail zou hebben gewoond. Bovendien is het zeer onduidelijk wanneer u naar Tagab zou zijn teruggekeerd. U kent geen maand of jaartal, u meent dat het "drie, vier of vijf jaar geleden" is (CGVS, p.3). Het is niet aannemelijk dat iemand die zijn leven lang in Pakistan zou hebben gewoond, niet zou kunnen duiden wanneer hij naar zijn dorp in Afghanistan terugkeerde. U zegt dat u in die periode wel de door u eerder voorgelegde taskara verkreeg (CGVS, p.3). Echter merkte het CGVS in de weigeringsbeslissing van 29 mei 2019 al op dat de waarde van dit stuk bijzonder relatief is. Bovendien dateert deze taskara van 30 saur 1396 (20 mei 2017), terwijl u in oktober 2018 in België aankwam en daaraan voorafgaand vijf of zes maanden in Tagab zou zijn geweest, vervolgens vijftien tot twintig dagen in Pakistan verbleef en vijf of zes maanden onderweg naar België. Het moge bijgevolg duidelijk zijn dat de taskara onmogelijk tijdens uw verblijf in Tagab kan zijn uitgereikt. U brengt bovendien geen andere elementen of stukken aan die uw terugkeer naar deze regio enigszins geloofwaardig zouden maken. Dat ook uw verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan, en hiermee samenhangend uw verklaringen over uw verblijfplaatsen de laatste jaren, dermate twijfelachtig zijn, is eens te meer een opmerkelijke vaststelling.

Voorts kan worden opgemerkt dat enig opportunisme u niet vreemd is. Het CGVS kon namelijk vaststellen dat u over zowat alle aspecten van uw asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde, zodat het zou verbazen dat uw zogezegde problemen met de Taliban wel op waarheid berusten. Bovendien wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd dat aan uw vrees voor de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht. U herhaalt dat de Taliban u beschuldigden van spionage. Volgens hen zou u de autoriteiten hebben geïnformeerd over hun aanwezigheid in het dorp, waarna deze de Taliban zouden hebben aangevallen. Echter meent u dat de Taliban u vervolgens verantwoordelijk hielden voor de dood van "twee of drie" van hun strijders (CGVS, p.13), terwijl u het tijdens uw eerste asielprocedure nog had over één dode Talib (CGVS, 25 februari 2019, p.14). U verklaarde toen ook dat u na het incident onderdook bij uw oom (CGVS, 25 februari 2019, p.16). U lijkt dit nu niet meer te weten en zegt dat u gewoon thuis was, of bij uw bureu. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweert u plots dat u eerst enkele dagen thuis was en dan bij uw oom, waarna u uw relaas nog eens wijzigt, en verklaart dat u ook enkele dagen bij de bureu was, en daarna pas bij uw oom (CGVS, p.13). Dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht moge duidelijk zijn."

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij zijn taskara verkreeg in de periode dat hij terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan en daar enkele maanden verbleef. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere beweringen (*post factum*) die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Hiermee vermag hij evenwel geen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente motieven. Bovendien kan de huidige versie van zijn verklaringen over de periode waarin hij zijn taskara verkreeg evenmin worden verzoend met de datum van uitgifte die vermeld wordt op deze taskara. De taskara maakt melding van 20 mei 2017 als uitgiftedatum, terwijl verzoeker verklaarde vijf of zes maanden in Tagab te zijn geweest, waarna hij vervolgens vijftien tot twintig dagen in Pakistan zou hebben verbleven om vervolgens vijf of zes maanden onderweg te zijn geweest en in oktober 2018 in België aan te komen. Gelet op deze door verzoeker geschetste tijdsindicatie is het dan ook onmogelijk dat zijn taskara zou zijn uitgereikt in de periode dat hij terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan en daar enkele maanden verbleef.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het voor hem heel moeilijk is om concreet te stellen op welk ogenblik hij waar naartoe is getrokken gelet op de verschillende verblijfplaatsen en plotse reden van vertrek, wordt erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, kan – in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te betogen – evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering als zou zijn vader ontvoerd en vervolgens vermoord zijn door de taliban. Hierover staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt:

“Gezien het bedrieglijke karakter van uw relaas kan overigens ook worden verondersteld dat uw vader niet door de Taliban werd gedood en dus nog in leven is. Wat dit betreft, wijst het CGVS op de bevreemdende verklaringen die u bij de DVZ aflegde. U zei daar dat uw moeder nog in Gujrat woont. Toen men u vroeg bij wie zij dan woont, antwoordde u dit niet te weten (verklaring volgend verzoek d.d. 5 september 2019, vraag 15). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u, die regelmatig contact heeft met uw moeder, niet zou weten bij wie zij daar zou verblijven. Dit wekt toch het vermoeden dat zij gewoon bij uw vader is. Heden verklaart u dan weer dat u uw moeder contacteerde en haar vroeg naar haar situatie. U zou immers “details” nodig hebben gehad voor uw “grote interview”. Dat u nu te weten zou zijn gekomen dat de onbekende bij wie ze verblijft de huiseigenaar is (CGVS, p.10), lijkt evenwel een weinig aannemelijke uitleg.”

Met het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om deze motieven in een ander daglicht te plaatsen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen over de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De PoR kaarten tonen aan dat u en uw ouders in Pakistan werden geregistreerd en er als vluchtelingen verbleven. Uit deze kaarten blijkt ook dat uw familie oorspronkelijk uit Tagab afkomstig is. Echter toont u hiermee niet aan zelf ooit in Kapisa te hebben gewoond. De enveloppe bevestigt dat u post kreeg uit Lahore, Pakistan.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de aan de aanvullende nota van verzoeker van 26 februari 2020 gevoegde documenten, waarvan de originelen ter zitting werden neergelegd, dient vooreerst te worden gewezen op informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten, waardoor aan dergelijke documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Met betrekking tot het door verzoeker voorgelegde schoolrapport van “*Haram The Green Model High School (Gujrat)*” (aanvullende nota’s verzoeker, stuk 1), dient bovendien te worden opgemerkt dat hieruit slechts kan blijken dat verzoeker minstens tot de vierde graad school liep in Gujrat, Pakistan, wat hij echter slechts na confrontatie toegaf tijdens het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker een periode in het district Tagab van de provincie Kapisa heeft verbleven, laat staan dat hij daar problemen zou hebben gekend met de taliban. De elektriciteitsrekeningen op het adres van verzoekers moeder (aanvullende nota’s verzoeker, stuk 2) staan niet op naam van verzoekers moeder en, gezien verzoeker ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn moeder – en bovendien hoger is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn vader vermoord zijn door de taliban – kan niet worden aangenomen dat verzoekers moeder bij de man die op het document wordt vermeld zou verblijven. Bijgevolg kunnen deze elektriciteitsrekeningen geen duidelijk zicht bieden op de huidige verblijfplaatsen van verzoekers moeder. Dat verzoeker thans de PoR-kaart van zijn zus, Z. B., voorlegt (aanvullende nota’s verzoeker, stuk 3), draagt verder bij aan de vaststelling dat hij geen zicht wenst te bieden op de achtergrond en verblijfplaatsen van zijn familieleden. Er dient immers op te worden gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het lot van zijn zus Z. B., die al dan niet op twee, drie of achttien jarige leeftijd om het leven zou zijn gekomen en dit door een raketaanval, een natuurlijke dood, dan wel “*een kogel*”. Dat verzoeker thans wel de PoR-kaart van zijn zus voorlegt, wijst er veeleer op dat zijn zus Z. B. nog steeds in leven is en dat hij dus bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over haar lot. Overigens kan uit de PoR-kaart hoe dan ook niet blijken of verzoekers zus al dan niet overleden is, laat staan in welke omstandigheden. Nog daargelaten de vaststelling dat foto’s alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, kan uit de door verzoeker bijgebrachte foto’s (aanvullende nota’s

verzoeker, stuk 4) waarop verzoeker op zeer jonge leeftijd zou zijn afgebeeld, niet blijken dat het daadwerkelijk verzoeker en zijn broer zou betreffen, laat staan waar deze foto's werden genomen. Hieruit kan bijgevolg allerminst worden afgeleid dat verzoeker *quasi* gedurende zijn hele leven in Gurjat, te Pakistan, heeft verbleven en enkele maanden in het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa verbleef.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie waaraan in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd dat Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg tussen Kabul en Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld

voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient te worden vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "*improvised explosive devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO Guidance Note, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. In dit geval oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Wat dit betreft, moet worden opgemerkt dat verzoeker geen individuele elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zijn persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is, dan wel dat de commissaris-generaal eruit

de verkeerde conclusies heeft getrokken. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn – is zelfs geheel dezelfde – als deze waarop de commissaris-generaal zich onder meer heeft gesteund voor zijn analyse.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw onderwijsniveau, waardoor in casu moet worden aangenomen dat u langer naar school bent gegaan dan u wenst toe te geven. Naar eigen zeggen bent u behalve het Urdu en het Punjabi ook het Dari en het Pashtu, de twee landstalen van Afghanistan, machtig. Uw moedertaal is het Pashtu, dat tevens ook de voertaal is in Jalalabad (CGVS, p.2). U verklaart dat u al op vroege leeftijd ging werken om in de noden van uw familie te voorzien (CGVS, p.14). Verwacht mag worden dat iemand zoals u ook in Jalalabad aan de slag kan gaan. Bovendien dienen zich daar enkele mogelijkheden aan wat dit betreft. Immers zegt u dat uw drie zussen in Jalalabad wonen en dat zij “welvarend” zijn (CGVS, p.5). Het is immers zo dat hun echtgenoten daar grote zaken hebben, al zegt u niet te weten wat zij precies doen (CGVS, p.12). Evenwel kan worden opgemerkt dat de aanwezigheid van uw familie in Jalalabad, alsook het feit dat uw schoonbroers daar goede zaken doen, doet vermoeden dat u kan rekenen op hun hulp, bijvoorbeeld in de vorm van onderdak of een of andere vorm van tewerkstelling in hun handelszaken. Dat die echtgenoten van uw zussen dergelijke zaken niet zouden aanvaarden (CGVS, p.12), lijkt een boude uitspraak die u op geen enkele manier staaft. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de Taliban u als een spion beschouwen en u ook daar zullen viseren (CGVS, p.15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Door louter te betwisten dat hij bij zijn zussen terecht zou kunnen, brengt verzoeker geen valabele argumenten aan om de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij wel degelijk over het netwerk en de mogelijkheden beschikt om zich te vestigen in Jalalabad, te weerleggen of te ontcrachten.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN